

[Bente Juncker]

spændende projekt, som vi skulle tage ind i den lovgivning, der nu følger.

Der er et andet punkt, som jeg er blevet gjort opmærksom på undervejs, som CD ikke har med i sit lovforslag, og regeringen har det heller ikke med i sit. Men det er noget, som jeg har forstået at SF's forslag dækker, og det synes jeg er godt. Det drejer sig om disse særlige plejehjem for § 112-patienter. Det er muligvis ikke dér, det store problem er, men jeg synes, at når vi alligevel har denne lovgivning til revision, hvorfor skal vi så afgrænse den til kun at omfatte ældreområdet? Hvorfor kan vi ikke tage de yngre handicappede med? Jeg tror, det var Fremskridtspartiets ordfører, der var inde på det. Hvorfor skal de ikke have lov til at flytte? SF har en bredere formulering, som dækker disse § 112-folk også, og jeg synes, det ville være en udmærket idé, hvis vi kiggede lidt på det, så vi fik de snærende bånd løst op – og ikke bare for de ældre på plejehjemmene.

Så er der en anden ting. Det ville også være rart, hvis man her i Folketinget så lidt på, hvordan det egentlig er, når en kontanthjælpsmodtager skal flytte fra én kommune til en anden. Der er virkelig også problemer, for der er nogle kommuner, som ikke vil modtage en kontanthjælpsmodtager. Men det må vi vente med til en anden gang.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre kan som udgangspunkt støtte socialministerens forslag.

Med det mener jeg, at vi er tilhængere af, at der er en bredere definition af, hvilken tilknytning man skal have til kommunen, end den, der ligger i CD's og Socialdemokratiets forslag.

Vi er også tilhængere af – i modsætning til SF's forslag – at det er fraflytterkommunen, der skal betale.

Jeg vil også gerne sige i anledning af de bemærkninger, der har været omkring forsøgsparragraffen, at den er vi sådan set også tilhængere af. Der står noget i bemærkningerne til lovforslaget om, hvad det er, man forestiller sig. Det kan godt være, vi skal tage en nærmere drøftelse af det. Men jeg synes generelt, vi har haft stor fornøjelse af vores forskellige punktprogrammer, som jo er et udtryk for den tankegang, der her er, så det vil vi gerne være åbne over for.

Så vil jeg gerne sige, at vi måske også lige skal diskutere spørgsmålet om anke. Jeg har i forskellige andre sammenhænge sagt, at vi er et meget klageglad land, så det er ikke, fordi jeg egentlig skal advokere meget for, at vi skal kunne indklage alting, men jeg tror alligevel, der kan være behov for, at vi kigger lidt nærmere på, om de gældende regler, sådan som socialministeren henviser til dem, er gode nok.

Jeg synes, der er et par andre tilfælde, som vi godt kunne tage med. Fru Bente Juncker var inde på nogle grupper af handicappede, og der har også været andre, f.eks. besættelsestidens ofre, som har haft svært ved at drive deres plejehjem og deres institutioner. Jeg synes, vi skal have løst det problem i denne sammenhæng. Så jeg vil tage udgangspunkt i socialministerens forslag og så i øvrigt se på nogle af de ting, der har været nævnt under debatten, og også lade det omfatte såvel handicappede som disse besættelsesinstitutioner, hvis jeg må kalde dem sådan.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Den diskussion, vi har i dag, har vi jo haft tidligere. Der foreligger tre forslag i dag, men vi har for nogen tid siden behandlet et forslag fra Kristeligt Folkeparti, som drejede sig om det samme, netop muligheden for ikke at være stavnsbundet, og at man skulle have mulighed for at oprette egne institutioner.

Kristeligt Folkeparti er enig i intentionerne i alle tre lovforslag. Det vigtigste er, at ældre, handicappede og andre, der er stavnsbundne i dag, bliver løst fra deres stavnsbånd – det har vi for længst ophævet på andre områder – sådan at de kan flytte derhen, hvor de gerne vil være, ikke alene på deres sidste dage, men også når der måske ligger et langt liv forude og de føler, at der er meget langt til deres nære pårørende. Så alle tre forslag kan bruges som udgangspunkt.

Så er der spørgsmålet om, hvem der skal betale. Det vil sådan set være naturligt, at det er den kommune, man kommer fra. Hvis f.eks. et menneske har betalt skat, måske endda en stor skat, i den samme kommune hele livet, synes vi, det er rimeligt, at det er denne kommune, der betaler; det må kunne lade sig gøre.

I det, jeg før nævnte om en forsøgsordning, ligger der bare i det fra min side, at jeg er lidt bange for, at vi ikke hurtigt får den anden del